

ARTEMIS FOWL -sarjan tekijältä

EOIN COLFER

WSOY

Muita Eoin Colferin teoksia:

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA
WARP: PYÖVELIN VALLANKUMOUS
ARTEMIS FOWL
ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA
ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKODI
ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT
ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO
ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA
ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI
ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI
ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA
TOIVOMUSLISTA
SUPERNATURALISTI
ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU
SIIPIMIES
VIELÄ YKSI JUTTU...
HIUSKARVAN VARASSA
LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ
LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA
LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)
ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

ΕΘΙΠ COLFER

WARPF 3. KIRJA
MESTARIN KOSTO

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
W.A.R.P. BOOK 3: THE FOREVER MAN

TEXT COPYRIGHT © EOIN COLFER, ARTEMIS FOWL LTD, 2015
SUOMENKIELINEN LAITOS © JAAKKO KANKAANPÄÄ JA WSOY 2015

SIVUN 24 LEWIS CARROLL -SITAATTI
ALICE MARTININ SUOMENNOKSESTA
SIVUN 109 SIR WALTER SCOTT -SITAATTI
ALICE MARTININ SUOMENNOKSESTA
SIVUJEN 191-192 SHAKESPEARE-SITAATTI TIINA OHINMAAN JA
ALICE MARTININ SUOMENNOKSESTA

COVER ILLUSTRATIONS BY FRED GAMBANO. FIRST PUBLISHED
IN GREAT BRITAIN IN THE ENGLISH LANGUAGE BY PUFFIN BOOKS LTD, 2015.

W.A.R.P. LOGO COPYRIGHT © 2013 BY DISNEY ENTERPRISES, INC.
DESIGNED BY TYLER NEVINS. REPRINTED BY PERMISSION OF DISNEY
• HYPERION BOOKS. ALL RIGHTS RESERVED.

ISBN 978-951-0-41362-3

PAINETTU EU:SSA

*Kaikille aikamatkaajille,
jotka seurasivat minua madonreikään.*

SISÄLLYS

	Tarpeellista tietoa lukijalle	9
1	Latausnopeus	12
2	Kiven sisässä	30
3	Aikaansa kutakin	53
4	Noidanmetsästäjä	57
5	Fairbrother Isles. Tajuatko?	76
6	Näytös jatkukoon	82
7	Kenttätoimisto	94
8	Kokonaiskuva	113
9	Halleluja	129
10	Rosa	137
11	Metsästäjä ja saalis	152
12	Pakoputki	178
13	Noitarovio	186
14	Suunsoittoa	201
15	Villikarju Olaf	228
16	Pimeää ainetta	250
17	Kirjan sieppaus	264
18	Koirakoira	272
19	Kalifornian surffarimuijat	276
	Jälkinäytös	292

Tarpeellista tietoa lukijalle

1900-luvun lopulla professori Charles Smart sai kvanttifysiikan tutkimuksissaan selville, miten eksoottisesta aineesta, jolla oli negatiivinen energiatiheys, saattoi rakentaa tunneleita. Lyhyesti sanottuna Smart pystyi luomaan madonreikiä menneisyyden *pehmeisiin kvanttipisteisiin*. Ja kuten ihmiskunnan historiassa lähes aina käy, tämänkin keksinnöt valjastivat pian käyttöönsä mahtavat tahot palvelemaan omaa ahneuttaan ja häikäilemättömyyttään. Tässä tapauksessa FBI perusti hankkeen nimeltä *Witness Anonymous Relocation Program* eli WARP piilottaakseen liittovaltion oikeusjuttujen todistajia menneisyyteen. Yritys oli niin suunnattoman monimutkainen ja kallis, että se oli tuomittu epäonnistumaan katastrofaalisesti. Ja niin WARPille totisesti kävi, kun asevoimat yrittivät kaapata sen haltuunsa ja Charles Smart katosi menneisyyteen salaisuutensa mukanaan.

WARP-hankkeen kaatuminen aiheutti kaiken muun ohella myös seuraavaa:

- Miljardien dollarien arvosta WARP-laitteita menetettiin sekä nykyajassa että menneillä vuosisadoilla
- Muutamia todistajia ja heidän saattajiaan jäi jumiin historian eri aikakausille

- Albert Garrick, Viktorian aikainen salamurhaaja ja psykopaatti, pääsi valloilleen nykyajan Lontoossa ja niitti itselleen verisen tien kaupungin halki
- Eversti Clayton Box pääsi punomaan juoniaan 1800-luvun Lontoossa, missä hän oli vähällä onnistua kaappaamaan vallan parlamentilta futuristisilla aseillaan – ja hän olisi myös onnistunut ilman kahta hemmetin kakaraa, jotka olivat:
  - ◇ Chevron Savano: teinityttö, FBI:n tiedonantaja ja shawneeheimon jäsen, joka matkasi menneisyyteen korjatakseen tulevaisuuden, mikä oli vieläkin monimutkaisempaa kuin miltä kuulostaa.
  - ◇ Riley: Viktorian-aikainen orpopoika, joka onnistui aikatunnelissa karistamaan kannoiltaan läpikotaisin pahan isäntänsä, salamurhaaja Albert Garrickin, ja sen jälkeen tekemään tyhjäksi eversti Boxin suunnitelmat – melkoisia saavutuksia neljätoistavuotiaalle pojalle, jolla oli käytössään vain nopea järki ja näyttämötaikurin taidot.

Jos tulette mukaan tarinaan vasta tässä vaiheessa, yksityiskohdista ei tarvitse välittää. Teidän ei tarvitse tietää muuta kuin että ainutlaatuisen lahjakkaat ja neuvokkaat teinimme ovat juuri saaneet selville, että Rileyn kauan sitten kadonnut velipuoli Tom on telkien takana Newgaten vankilassa, ja he ovat rientäneet vankilaan vapauttaakseen hänet.

Arvaatte varmaankin, että kaikki menee katastrofaalisesti pieleen eikä hengenvaarallisilta tilanteilta säästyä.

Mutta pelko pois – mukana on myös kompia ja kummeluksia.

Toisaalta ollakseni rehellinen: pääosassa on hengenvaara.

Herkkähermoiset tietäkäänten siis: pankaa tämä kirja pois ja etsikää muuta lukemista, jotain missä on poneja tai sen semmoista.

Teitä on varoitettu.

Lisäksi *tietäkäänten* on *tietää*-sanan vanha kehotusmuoto, joten se tarkoittaa vain, että yritin saattaa tämän asian teidän tietoonne.

Tavoittelin oikeaa tunnelmaa.

1

Latausnopeus

Professori Charles Smart.

Nimi *Smart* tarkoittaa älykästä, mutta oliko hän nimensä veroinen mies?

Mies, joka avasi Einstein–Rosenin sillan (meille tavallisille talleajille *madonreiän*) ja ymmärsi siitä suunnilleen yhtä paljon kuin simpanssi ymmärtää juuri kuorimansa banaanin molekyyliirakenteesta. Mies, joka pisti banaaninkuoreen reiän ja työnsi reikään ihmisiä siinä toivossa, että he tulisivat ehjinä ulos toiselta puolelta. Professorin kunniaksi sanottakoon, että useimmat tosiaan tulivat; mutta jotkut muuttuivat tyystin. Joskus muutokset olivat tervetulleita – kuten silloin, kun FBI:n erikoisagentti Cody ”Billjardi” Potter sai hiuksensa takaisin tai kun pikku Jerry Townsend meni reikään 157-senttisenä hukkapätkänä ja hänellä oli ulos tullessaan mittaa 190 senttiä – mutta useimmat mutaatiot oli katsottava negatiivisiksi. Ihmisiin yhdistyi eläinten piirteitä: oli koiramiehiä, apinamiehiä ja yhtenä ikimuistettavana tapauksena myös tyrannosaurusmies. Aikamatkustajille kehittyi kasvaimia, paiseita ja kolmannen asteen palovammoja kaikenlaisiin arkoihin paikkoihin. Tohtori Marla DeTroit, joka huvittavaa kyllä oli kotoisin Detroitista, meni aikatunneliin näyttävänä kolkkyt ja risat -ikäisenä naisena ja palasi kumaraisena kahdeksankymmentävuotiaana ukkona. Yleinen järkytys oli vielä dinosaurustapaustakin suurempi.

Ja jokaisen uuden ja vinkeän sattumuksen myötä ihmisille valkeni, kuinka vähän he ymmärsivät valtavasta otuksesta, jota tökkivät terävällä kepillä.

Parhaiten tilanteen muotoili professori Smart itse: *Haluatteko kuulla, paljonko me tiedämme ajassa matkustamisesta? Sanotaan vaikka näin. Jos kuvittelemme, että kvanttiverkosto on valtava systeemi, jossa kaikki osat vaikuttavat toisiinsa – vähän niin kuin vaikka Lontoon maanalainen – me olemme vain muurahaisia, jotka ovat sattuneet putoamaan ritilän läpi yhdelle raiteista.*

Ei varsinaisesti mikään luottamuslause. Ja se tuli siis isolta heralta itseltään. Mieheltä, joka oli operaation pomo.

Madonrei'issä oli siis paljon sellaista, mistä Smartilla ei voinut olla minkäänlaista käsitystä, kun hän hakkeroi yhden niistä auki. Oli seurauksia, joita hän ei voinut aavistaa; mutta koska hän oli skotti ja ylpeä siitä, hänen olisi sentään pitänyt muistaa, mitä oli kuullut jo isänsä polvella: *Voi pikku Charlie, mikään tässä maailmassa ei ole ilmaista. Mikään ei ole edes halpaa. Kaikesta saa maksaa, ja paljon.*

Isä-Smart oli ollut oikeassa. Kaikesta saa lopulta maksaa, ja Luontoäiti on velkojista julmin. Smart maksoi madonreikiin sekaantumisesta hengellään. Itse asiassa hän aikaparadoksin seurauksena maksoi siitä hengellään kahdesti. Mutta Luontoäiti ei tyytynyt vielä siihen – madonreiässä oli muitakin asioihin sekaantujia, joilta verirahat olivat vielä perimättä, kuten Chevron Savano ja Riley saisivat huomata.

Tähän karmivaa, pahaenteistä musiikkia: Bum-bum-bummmmmmmmm.

Newgaten vankila. Lontoon City. 1899

Newgaten vankila: Pahamaineisin murheen ja surkeuden kivi-kolossi, joka koskaan oli päässyt juurtumaan Lontoon kaupun-

kiin. Rakennettu Harry Plantagenetin käskystä kauan sitten, 1100-luvun vedellessä viimeisiään, ja uudistettu itsensä yliop- mestari Dick Whittingtonin määräyksestä, vaikka siitä ei satu- kirjoissa yleensä mainitakaan.

Ranskalaisen *architecture terrible* -koulukunnan raskasta ja luotaantyöntävää muotokieltä noudatteleva rakennus pyrki toi- mimaan jo itsessään varoituksena siitä, millainen kohtalo odotti rikolliseen elämään antautuneita. Vankilassa ei ollut ainuttakaan eleganttia linjaa tai kutsuvaa luonnonvalon laikkuja.

Tämän pelottavan laitoksen edustalla seisoivat sen uumenista kantautuvaa karmivaa valitusta kuunnellen taikuri-poika Riley, ei vielä viittätoista iältään, ja hänen kumppaninsa Chevron Savano, tulevaisuudesta tullut soturineito, Rileyä vain kaksi vuotta van- hempi, ja molempien ajatusten rata oli sama:

Tuo on helvetti maan päällä.

Ja:

Meidän pitää vapauttaa Tom sieltä.

”Kullalla tästä selvitään”, Riley sanoi äänessään pieni värähdys, jonka vain hänen lähimmät ystävänsä huomasivat. ”Šillinkejä murhamiehistä ja punnan pankkiseteleitä velkavangeista. Raha on Newgaten kuningas.”

”Jep”, Chevie vastasi amerikkalaiseen tapaan ja puristi hänen kättään.

Sillä siinä nuori Riley tosiaan oli oikeassa.

Newgate oli kaupallinen laitos yhtä lailla kuin Englannin pankki Threadneedlen varrella. Ruokaa, vaatteita, asunto per- heelle. Vankilassa rahalla sai kaikkea. Rahalla saattoi kirvoittaa kahleet miehen jaloista tai hankkia kuolemaantuomitulle hyp- pysellisen laudanumia hermolääkkeeksi, kun hän taittoi viimei- sen matkansa sellistä hirttolavalle.

Ja hirteen päätyivät muutkin kuin murhamiehet. Oli satamää- rin rikoksia, joista saattoi saada kutsun tanssimaan Newgaten polkkaa köyden jatkona. Yksi niistä oli vararikko.

Lontoo oli kauppakaupunki, ja monille sen liikemiehille kyvyttömyys vastata veloistaan oli rikoksista hirvittävin. Mies, joka teki vilppiä lähimmäisilleen, ansaitsi ilman muuta kuolemantuomion muiden vankien hurratessa ja ilkkuessaan. Ja kaikkien saatavilla olevien tietojen mukaan Tom Riley, joka yleensä tunnettiin nimellä Porkkana, oli veloissa pian venytettävää kaulaansa myöten.

Paitsi jos.

Paitsi jos velkojalle voitaisiin maksaa.

Siinä tapauksessa Tomin elämä vankilassa päättyisi halipusuihin portilla ja paremman loppuelämän toivotuksiin.

Mutta hetkinen, poika pieni. Vielä on mutkia matkassa.

Sellaisten sopimusten neuvottelemisen oli vaikeampaa kuin olisi vetänyt ankeriaan hyytelöstä ja vääntänyt sen solmuun. Velkojalla oli mahdollisuus marsittaa toinen osapuoli köyden jatkoksi, ja tarvittiin todella taitava tinkaaja, että sellaisessa tilanteessa pystyi hankkimaan edes jonkinlaisen neuvotteluaseman, etenkin kun Tom oli mennyt petkuttamaan merkittävää miestä – sir James Maccabeeta, Lontoon huomattavinta asianajajaa, jolla oli tunnollaan enemmän ihmishenkiä kuin Lontoon suurella tulipalolla.

Riley olisi voinut yrittää tinkaamista itse, mutta Maccabee olisi syönyt hänet elävältä, joten hän oli pestannut palvelukseensa kuuluisan vankilaneuvottelijan Nukkavieru-Nancy Grimesin. Nancy olisi manöövereillaan vienyt voiton vaikka Napoleon Bonapartesta, jos pikku ranskalainen joskus olisi onnettomuudekseen päätenyt samaan neuvottelupöytään hänen kanssaan.

Nukkavieru-Nancy oli siis saapunut, puraissut etumaksuksi tarjottua punnan kultakolikkoa ja kadonnut sitten vankilan uumeniin selvittämään, mikä oli mitä ja kuka oli kuka ynnä etenkin paljonko olisi tarpeeksi.

Ja nyt Chevie ja Riley odottivat tinkaajan paluuta. He seisos-

kelivat hermostuneina ja levottomina kuhisevassa slummissa, joka kukoisti Newgaten muurien varjossa, sillä vaikka sotilaat suunnilleen kerran kuussa purkivat sen hökkelit, se kasvoi aina takaisin kuin rikkaruoho kivilaattojen väliin. Chevie ja Riley odottivat lohduttomien perheiden, muiden vankilavieraiden, kaupustelijoiden ja sotaveteraanien joukossa. He käänsivät katseensa pois joka puolella vellovasta ihmiselon murhenäytelmästä, koska Rileyllä oli omiakin ongelmia eikä Chevie ollut vielä ihan varma, oliko se kaikki edes totta.

Olen koomassa, hän toisteli itselleen. Olen koomassa, ja tämän siitä saa, kun lukee Charles Dickensia myöhään illalla.

Teoria oli järkeenkäypä. Itse asiassa se oli paljon uskottavampi kuin aikajana, jota tämä todellisuus hänelle tarjosi: FBI, aikakoneet, salamurhaajatakurit, suuruudenhullut everstit ja niin edelleen.

Kooma sinne tai tänne, Chevie oli suostunut ottamaan Orient-teatterin puvustosta leningin ja vetämään sen FBI-trikoidensa ylle, jotta Rileyn ei tarvitsisi yhtenä punastella. Asun täydensi olkibonetti, jonka ansiosta hänen tumma tukkansa ja ihonsa eivät keränneet turhaa huomiota.

Näytän varmaan Darth Vaderin tyttäreltä tämä hirvitys päässä, hän oli bonettia pukiessaan ajatellut.

Ainoana shawneena tuon aikakauden Englannissa hän olisi ollut nähtävyys jo sinällään, jopa ilman aikakauden silmissä järkeyttävän moraalitonta vaatetusta.

Tai kuten Riley oli sanonut: ”Meitä toljotetaan jo ihan tarpeeksi muutenkin, ilman että sinä esittelet itseäsi niin kuin ties mikä hempula.”

Chevie oli aika varma, että *ties mikä hempula* ei ollut mukavasti sanottu, joten hän satoi yrmeänä bonetin tiukkaan leuan alle ja mietti, miksi Riley sitten saattoi käyttää kaupungilla tukurin viittaansa, vaikka sekin varmasti herättäisi huomiota. Mutta katsellessaan nyt ympärilleen hän joutui myöntämään,

että viittakavereita oli liikkeellä aika tavalla. Näkymä oli kuin jostain vanhanajan sarjakuvafestareilta.

Vähän myöhemmin tinkaajan tanakka hahmo tunkeutui ulos sivuportista, ja piittaamatta hiukkaakaan laajojen hameidensa ympärille kertyvästä sätkää tai ginihuikkaa kerjäävien poikaviikarien joukosta hän viittasi Chevietä ja Rileytä tulemaan luokseen. He kiiruhtivat kadun yli Nancyn puheille tämän sytyttäessä liitupiippuaan viereisestä hiilipannusta napatulla kekäleellä. Karskina eukkona Nancy piti kekälettä paljain käsin, pikkusormi koukussa kuin olisi kaatanut kermaa hopeanekasta.

Nukkavieru-Nancy Grimes ei ollut pukeutunut sen huonoppiin tai kuluneempiin vaatteisiin kuin muutkaan Viktorian ajan Lontoon asukkaat. Heidän odotellessaan Nancyn paluuta Riley oli kertonut Cheviele, että lisänimi ”Nukkavieru” oli cockney-murteeseen kuuluvaa riimislängia ja viittasi tinkaajan sisäelinten kaasunmuodostukseen.

Aha, Chevie oli sanonut, ja sitten *Abbah*, kun asia oli valjennut hänelle.

Ja vaikka hän ei ollut pyytänyt sen tarkempia selityksiä, Riley oli lisännyt: *Nancy on pitänyt niitä hameita niin kauan, että ne ovat jäykistyneet siihen muotoon. Ne ovat niin kuin kirkonkello. Vahvistavat ääntä. Mutta älä sano siitä mitään, kun Nance ei nimittäin yhtään tykkää, että siitä puhutaan.*

Yleensä Riley oli herrasmies ja siivo suustaan, mutta nyt häntä hermostutti ja sanat vain ryöppysivät ulos. Hänen huolensa oli kuitenkin turha: Chevie tuskin tarttuisi sellaiseen aiheeseen kesken arkaluontoisen kaupankäynnin. Hän oli sentään käynyt kaksi panttivankineuvottelujen kurssia FBI:n koulutuskeskuksessa Quanticossa.

Nukkavieru-Nancy Grimes viskasi savuavan kekäleen katuojaan ja pölläytti myrskypilven piipustaan. Hän oli pulska nainen, jonka harmaantuvat punaiset hiukset kehystivät pyöreitä kasvoja niin kuin levämätäs saattaisi kehystää joenuoman muh-

kuraista kiveä. Päässään hänellä oli puhtaanvalkoinen bonetti, joka ei tuntunut sopivan sen paremmin kantajalleen kuin kanta-jan ympäristöön, mutta vastapesty bonetti oli yksi Nancyn periaatteista – jos naisella ei ole puhdasta bonettia, saattoiko hän odottaa mitään muutakaan?

”Näitkö sinä Tomin?” Riley kysyi ja lisäsi: ”Miltä hän näytti? Täysissä voimissa vai?”

Nancy tuprutteli vielä hetken ja vastasi: ”Kyllä minä näin, poika pieni. Tom-herra on saanut hiukan selkäänsä, mutta kyllä hän sen kestää, paitsi jos saa siellä tulehduksen, niin kuin voi kyllä hyvin käydä.”

Se, että Tom oli yhä elävien kirjoissa, oli paras uutinen, mitä he olivat uskaltaneet toivoa. Ei nimittäin ollut mitenkään tavatonta, että Newgateen kylmiltään päätyneet tosiaan päätyivät siellä kylmiksi.

Chevie puristi Rileyn olkaa. ”No niin. Kyllä tämä tästä. Koko suku on taas koolla iltaruonan aikaan. Vai onko se teeaika tääläpäin?”

Kukaan ei hymyillyt, ei edes vitsin vääntäjä itse.

”Ja millä mielellä Maccabee on?” Riley kysyi tinkaaajalta. ”Lämmittikö ajatus rahoista häntä yhtään?”

Nancy koputteli piippuaan ja sylkäisi sitten sen pesään. ”No kappas, nuoriherra, nyt tässä päästäänkin asian ytimeen, kun se ei nimittäin ole ollenkaan Maccabee, jolle tässä on tehty vääryyttä. Se on ihan toinen herrasmies, yksi salaperäinen kaiffari, joka ei suostu tulemaan piilosta pois.” Nukkavieru-Nancy työnsi peukalonsa piipun pesään ja alkoi hieroa sen seinää syljellä. ”Eikä Nance tykkää semmoisesta piileskelystä yhtään. Kun joku pysyy piilossa niin siitä on ihan mahdoton ottaa selkoa. Maccabee on tässä ihan vain toisen asialla. Ja jos joku on pannut semmoisen miehen kuin Maccabee asialleen vankilaan” – tässä kohtaa Nancy vihelsi hampaidensa läpi – ”se mies se vasta melkoinen mies onkin.”

Chevien pää oli pyörällä miesten paljoudesta. ”Eli tämä Macabee ei siis olekaan se tyyppi... mies?”

”Ei ole”, Nancy sanoi. ”Hän vain edustaa sitä toista kaiffaria. Sitä joka on piilossa. Siinä on se mies, jolle teillä on asiaa, mutta minä en ole edes nähnyt hänen naamaansa. Hän seisoj siellä pimeässä eikä hänestä näkynyt muuta kuin saappaat. Mustat ratsustussaappaat. Niin mustat, etteivät edes kiiltäneet niistä kohdistista, mistä olisi pitänyt. Semmoisiin saappaisiin ei voi luottaa.”

Nukkavieru-Nancy roiskaisi piipun pesään uuden syljen, josta se täyttyi ääriään myöten. Chevietä ilmeisesti puistatti, koska Nancy sanoi: ”Prinsessa suo nyt anteeksi, mutta minä kun en tykkää yhtään putsailia röörejä silloin kun olen neuvottelussa.”

Chevie nyökkäsi. *Röörien putsailu* neuvottelujen aikana ei tuntunut hyvältä ajatukselta.

Rileyllä oli tuhatmäärin kysymyksiä. ”Nance, muistaako Tom minut? Mahtoiko hän sanoa, mikä minun nimeni on? Mitä taivaan tähden hän on tehnyt, että on joutunut semmoiseen kiipeeliin?”

Nancy osoitti häntä piipun varrella. ”Ja justiinsa tämän takia minä olen tässä tinkaajana eikä nuoriherra. Sinulla on poika niin kauhea kiire, että kompastut omiin jalkoihisi. Yksi juttu kerrallaan, hitaasti ja kaikessa rauhassa, niin kuin kiireen kierää ei olisi vielä edes keksitty.”

Riley nieli kärsimättömyytensä. ”Totta. Eli siis se rikos. Mistä häntä syytetään?”

”Se onkin kumma juttu”, Nancy sanoi. ”Papereissa lukee vain että yleisesti ottaen vararikko. Ei sen kummempaa. Ja Macabee ei paljon puhu. Eikä ystävämme Piilosaapas senkään vertaa. En ole ikipäivänä nähnyt tämmöistä juttua. Ne ovat siirtäneet sinun velipoikasi mukavaan yksityisselliin, ihan niin kuin oikeasti tahtoisivat tehdä kauppaa, mutta kun niille lupaa kultaa, ne nostavat nokkaansa niin kuin olisivat likaviemäriin reunalla. Jo on kumma, on totisesti.”

Chevie, jolla oli ainakin teoreettista tietämystä sellaisista tilanteista, meni suoraan pääasiaan. ”Panttivangista halutaan aina jotain vastineeksi. Mitä he vaativat?”

”Inkkarilikka osui naulan kantaan”, Nukkavieru-Nancy sanoi. ”Niillä tosiaan on vaatimus, ja kumma vaatimus onkin.”

”Ihan mitä vain”, Rileyn suusta pääsi, sillä hän oli jo unoh-
tanut Nancyn neuvon olla paljastamatta korttejaan. ”Ihan mitä he vain tahtovat.”

”Ne tahtovat sinut, nuori mies”, Nancy sanoi ymmällään, voimatta käsittää, miksi Rileyn tapainen kakara olisi jollekulle arvokkaampi kuin kiiltävät kultarahat. ”Olethan sinä ihan mukava poika, mutta minä tarjosin sentään kahtakymmentä puntaa. Heti kärkeen.”

Chevien FBI-vaistot havahtuivat, ja hän aavisti, että käsillä oli jotakin muuta kuin tavallinen neuvottelutilanne.

”Kuulostaa pahalta. Miten se varjoissa piileskelijä edes tietää sinusta, Riley?”

Se oli Rileylle yksi ja sama. ”Mitä ne tahtovat minusta?”

”Että sinä menet sinne. Ne puhuvat vain sinun kanssasi.”

”Ei”, Chevie sanoi. ”Ei missään tapauksessa. Jos Riley menee sinne, hän ei tule enää ulos.”

”Inkkari osui naulan kantaan taas”, Nancy vastasi ja silmäili Chevietä kiireestä kantapäähän. ”Onko neiti muuten koskaan harkinnut tinkaaajan uraa? Tuommoisesta erikoisesta ulkonäöstä voisi olla hyötyä. Vastapuolelta menisivät pasmat sekaisin heti kärkeen. Neiti voisi ottaa vielä muutaman tatuoinnin naamatauluun.”

”Kiitos tarjouksesta”, Chevie sanoi. ”Mutta pysytään nyt tässä päivässä. Ensinnäkin meidän neuvotteluasemamme romuttuisi täysin, jos Riley menisi selliin.”

”Totta puhut”, Nukkavieru-Nancy myönsi. ”Mutta ne eivät anna siinä tuumaakaan periksi. Riley menee niiden pakeille tai mistään ei tule mitään ja porkkanapää vedetään leukakiikkuun kolmen köyden lavalle.”

Riley ryhdistäytyi ja sovitti kasvoilleen päättäväisimmän ilmeensä. ”Chevron, minun on pakko. En voi muuta.”

Chevien mielestä Rileyn päättäväisin ilme oli aika vakuuttava, ja se kertoi jo ensi silmäyksellä, että hän ei muuttaisi mieltään.

”Hyvä on sitten. Mutta jos sinä menet sinne, minä tulen mukaan.”

Nancy heristi piipunvartta. ”Pelkkä poika vain, Maccabee sanoi. Ihan yksistään.”

Chevie huitaisi vastalauseen syrjään avokämmenellä. ”No, Maccabee saa oppia sietämään pettymyksiä. Nämä ovat ymmärtääkseni neuvottelut. Neuvotteluissa tehdään myönnytyksiä molemmin puolin. Minä tulen mukaan, sopi se teille eli ei.”

Nancy tuhahti hyväksyvästi. ”Päättäväinen sävy. Hyvä ryhti, näyttää siltä, että tarkoittaa mitä sanoo. Kuule tyttö, jos sinä pääset hengissä ulos niin tule minun puheilleni. Sinä olet syntynyt tinkaaajaksi.”

Syntynyt tinkaaajaksi.

Chevie ei tiennyt, olisiko siitä pitänyt olla mielissään vai loukkaantunut. Hän päätti olla miettimättä koko asiaa. Olihan hän sentään koomassa.

Syntynyt tinkaaajaksi?

Mistä hänen alitajuntansa pimeästä nurkasta sekin mahtoi olla peräisin?

Kiltit lääkärit, hän yritti viestittää seuratessaan Nukkavieru-Nancya kohti vankilaa. *Nyt voisitte jo oikeastaan herättää minut.*

Nukkavieru-Nancy Grimes johdatti heidät sujuvasti vankilan porteilla tungeksivan väkijoukon läpi. Niin vakiintunut oli hänen asemansa Newgatessa, että jopa vartijat antoivat hänelle tietä kysymättä hänen seurueensa asiaa ja vain hyvin pikaisen ruumiintarkastuksen jälkeen. Oli kaikkien etu, keittäjästä aina vankilan johtajaan, että Nancy'n liikeasiat sujuivat mahdollisimman liukkaasti.

He astuivat sisään ensin takorautaisesta portista ja sitten rauhahelaisesta ovesta. Molemmat kolahtivat pahaenteisesti kiinni heidän takanaan, ja Chevien mieleen nousi väkisinkin ajatus, että sen paremmin hän kuin Riley ei koskaan astuisi niistä ulos ja aiemmin mainitun hirttolavan kaikki kolme köyttä olisivat aamulla käytössä.

Rauhoitu, hän ajatteli. Et ole tehnyt mitään paha.

Hän tajusi, että koomateoriasta oli yhä vaikeampi pitää kiinni Newgaten vankilan mustan kiven sulkeutuessa hänen ympärilleen.

Riley ilmeisesti huomasi Chevien otsalle nousseen tuskanhien, koska hän hivuttautui lähemmäs ja kuiskasi: ”Pelko pois, Chev. Nämä lukot ovat minulle pala paakelsia. Minulla on vempelitä piilossa tukassa.”

Lukot paakelsia ja vempelitä?

Ehkä hän oli sittenkin koomassa.

He harppoivat eteenpäin pysyäkseen Nukkavieru-Nancyn joustavan askelluksen vauhdissa. Nancy olisi voinut olla höyrykone, piippu hänen savutorvensa.

Nancy puhui kävellessään ja hänen sanansa kantautuivat hänen selkensä taakse savupölyäysten ympäröimänä.

”Ja poika, minä hoidan sitten puhumisen.”

”Totta kai”, Riley sanoi kuuliaisesti. ”Minä en päästä ääntäkään.”

”Etkä ala parkua”, Nancy lisäsi. ”Sikäli kuin herra Piilosaa-pas tietää, sillä Tomilla ei ole teille himpun vertaa väliä. Olette tulleet vain sen takia, että sukulaisuus velvoittaa. Onko selvä?”

”Selvä on”, Riley vastasi. ”Ei himpun vertaa väliä.”

”Sillä me saamme hinnan pidettyä alhaalla.”

Totta puhuen asia, jolla Rileylle ei ollut väliä himpun vertaa, oli nimenomaan hinta. Hän olisi mielellään antanut viimeisenkin kultapunnan Albert Garrickin rikollisin keinoin kartutetuista rahakätköistä saadakseen Tomin vapaaksi, mutta hän

Historiaa on turha yrittää paeta...

FBI-agentti Chevie Savano on yhä jumissa 1800-luvun Lontoossa ja auttaa ystäväänsä, taikuripoika Rileyttä, joka pyrkii epätoivoisesti saamaan vapaaksi vankilassa istuvan veljensä Porkkana-Tomin. Varman tiedon mukaan Tom odottaa siellä hirttotuomiota maksamattomien velkojen takia. WARP-madonreikä ei kuitenkaan jätä Chevietä ja Rileyttä rauhaan, eikä aikaakaan kun heidät imaistaan jälleen uudelle aikamatkalle.

Parivaljakko päättyy vuoteen 1647 Mandraken pikkukaupunkiin, jota toinen toistaan karmivammat hirviöt ja noidat vainoavat. Kaupungin suojelijana toimii pelätty ja kunnioitettu noidanmetsästäjä, jolla on ylimaalliset voimat ja hämärä menneisyys.

Kun Chevie julistetaan noidaksi ja aiotaan polttaa roviolla, Rileylle tulee todella kiire ehtiä hätiin. Pystyykö nuori taikuri estämään noidanmetsästäjän tuhoiset suunnitelmat ennen kuin on liian myöhäistä?

Kolmas korkeaoktaaninen WARP-seikkailu Artemis Fowlin luojalta vie lukijansa kiehtovalle matkalle Oliver Cromwellin ajan ja noitavainojen Englantiin, jossa kaikki ei ehkä ole ihan sitä miltä näyttää.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 413623

N84.2

ISBN 978-951-0-41362-3

